

"Åh. Ett uttryck af missnöje för öfver Langes ansigte. "Låt honom komma in." Bengt satt kvar och tänkte:

"Få nu se om icke baronen gör att Ivar får komma på verkstaden: ty känner jag rätt patron, så blir han efter samtalet med den gymnasien bättre stämd för mina ord. Skall lysts mig höra huru den förnämde fogeln sjunger. Nog vet jag, huru patrons visa lyder."

Längre hann Bengt icke i sin tysta monolog; in trädde en ung man, väl klädd, med säkerhet i hållning och sätt att föra sig. Han uppträdde sitt huvud på ett sätt, det han själf säkert ansåg fullt öfverensstämmande med en adlings skick och hållning. Han gjorde för Lange en artig buggning och kastade på Bengt en sned blick.

"Välkommen, herr Axelhjelm," sade Jacobo och räckte honom handen. "Romarhjerter önskar att jag skall emottaga er på min verkstad, och af vänskap för honom har jag afvikit ifrån en antagen regel att icke hafva herrebarn till arbetare, emedan de sällan äro dugliga och ännu mera sällan vilja eller kunna vara goda kamrater med de andra. Jag har likväl lofvat att med er göra ett undantag, och hoppas, herr Axelhjelm, att ni icke kommer mig att ångra det."

"Så patron smider om den der fina herrn. Han ser ut i ansigtet alldeles som om han kom ur elden."

"Min onkel, greve Romarhjerter, sade mig att jag skulle blifva verkstadsföreståndare," inföll den unge baronen, hvårs ansigte vid Langes tal hade fått en högre färg.

"Det har han icke gerna kunnat säga, emedan jag lofvat taga er endast såsom elev, utaf att ni behöfde erlägga betalning; ni skall tvärt om erhålla sådan, när ni fått vana vid arbetet. Ni är för öfrigt endast en yngling om tjugo år, och kan således icke göra anspråk på att få verkstätsarbetsfattning vid en stor fabrik som min. Dertill fordras kunskaper, insigt och vana, som först måste förvärfvas. Om den plats, jag lofvat, icke anstår er, så får ni derom underrätta er onkel. I annat fall kan herr Axelhjelm tilltråda den när som helst."

"Hvad min onkel för mig antagit, kan icke annat än anstå mig," svarade den unge adlingen.

"Som ni behagar. — Har ni besökt Kungsborg?"

"Jag kommer derifrån och skall åter dit till middagen."

"Godt vi träffas då i afton, och i morgon torde ni vara tillräckligt utvilad att kunna arbeta på verkstaden."

Jacobo räckte honom handen och gjorde en afskedshälsning med huvudet. Axelhjelm bugade sig och då han lemnade rummet, slungade han på Bengt en blick af verkligt hat.

"Jo, den här blir en ful fisk att fjälla," tänkte Bengt. "Mig tyckte han icke om, det syntes grant på ögonkastet jag fick; men det rör mig icke. Jag kan nog vara karl att försvara'n, den vettvillingen, om han råkar i klammeri med kamraterna, som icke alla äro att leka med."

"Hvad tänker du på, min kära Bengt?" frågade Jacobo, som nu stod framför smeden.

"Å kors, jag bara tyckte att patron bra lätt tog an grevens skyddsling, då det deremot ännu är oafgjordt hvad öde min får; men se, jag är icke herre till Kungsborg, jag, och därför så får väl Ivar gå utan arbete. Men det säger jag för sant, att nog är pojken der hemma hos mig en smula bättre än den fina baronen, och patron får nog själf spörja't. Jag spår att den der fornäma arbetaren kommer att göra mer förargelse på fabriken än alla de öfriga trehundra."

Bengt reste sig.

Jacobo hade under smedens något frittliga dialog gått upp och ned i rummet. Då han fortsatte vandringen under tystnad, återtog Bengt:

"Med förlöf, herr patron, får jag taga Ivar med mig på verkstaden? Jag skall nog sköta'n så, att han gör heder åt min rekommendation."

Jacobo stannade och sade nästan strängt:

"Hvarför sade du att jag skulle neka gossen inträde, därför att du icke var egare till Kungsborg?"

"Jo si, jag ville bara att patron skulle erinra sig, att den som smeden Bengt tagit i sitt beskydd var mera synd om, än den greven förordat."

"Hvad gossen angår, skall du få mitt svar i afton, innan du går hem." Jacobo nickade åt Bengt, men icke så vänligt som vanligt.

"Herr patron är väl icke ond?" frågade Bengt och såg på husbonden med en öppen blick.

"Nej!"

"Missnöjd är patron bestämt, och se det gör ondt, för nog vet patron, att jag ville gifva ut sista lifsgnistan för honom. Om Bengt derfor sagt något dumt, så..."

"Borde jag vara van dervid," inföll Jacobo leende. "Du har blifvit allt för friskspråkig på en tid, och därför farväl!" Lange gaf arbetaren ett lätt slag på skuldran, hvarefter han lemnade rummet.

Smeden tänkte när han återvände till verkstaden:

"Jag är en otacksam lymmel, som icke kan få håll på min tunga, utan alltid låter den hamra på dåligt arbete. Maken till husbonden finns icke, och ändå skall jag göra sådant dumt prat till honom; men vänta du, min kära Bengt, jag skall min sanna låta klippa kitsligheten ur dig. Gud välsigne vår patron och bevara honom! En rättvis och grann karl är han, och därför ärad och älskad också. Olycklig den, som vågar visa honom annat än aktning och vördnad."

En annan monolog hölls af Evert Axelhjelm, då han i ett af greve Romarhjerter äldon för från Åkersnäs till Kungsborg.

"Denne usle uppkomling, som är stolt öfver sitt guld, vågar behandla mig med detta öfvermod. — Åh! jag känner redan huru jag af hela min själ kommer att afsky och hata honom. Jag, kamrat med hans arbetare! Jag, betraktad så-

som jemlike med hans smeder?" Vid tanken derpå kommo tårar af harm och kränkt stolthet i den unge baronens ögon. "Är jag icke nog olycklig af att vara fattig, utan alla dessa rysliga fördomskelser. — O, när jag tänker på att jag, en Axelhjelm, skall arbeta ibland råa smeder, så kan jag dö af grämlse. Hvems är felet? — Ja, just onkels. Låt vara att mina föräldrar lemnade mig utan all förmögenhet; jag hade han, min mors kusin, kunnat gifva mig en annan uppfostran och valt åt mig en annan bana, än den jag nu beträdd. För den kostnad han haft för mig efter mina föräldrars död, är jag honom ingen tack skyldig; ty han är så rik, att det gjort honom mindre än intet. Och jag, dåre, som låt inbilla mig, att jag fort skulle komma till rike-dom på den här vägen, just därför att jag är adelsman. Jag ville höja yrket genom mitt namn, — och nu skyddar mig icke detta namn för en dylik rå behandling, som den jag nyss rönt."

I den stora kaminen uti nedra salongen på Kungsborg sparakade en munter brasa och spridde sitt sken öfver detta rum, der Stephana så många gånger smärtsamt drömt om sina sorger, och der hon sedan fann en så rik belöning för sin kärlek och sina lidanden.

I samma lilla soffan, som hon satt, då greve Herman gjorde sitt första besök, fann vi henne äfven nu. Fröken Helfrid Romarhjerter hade tagit plats i en emma ett stycke ifrån Stephana och blickade tankfullt i den flammande brasan. Greve Herman vandrade upp och ned på golvet.

"Axelhjelm var icke särdeles belåten med sitt besök hos Jacobo," yttrade Stephana, som med ögonen följde Herman under hans promenad.

"Han har bonfallit att jag skulle lägga ett godt ord för honom hos hans stränge onkel, och gossen såg så bedröflig ut, att..." Stephana höll upp och smålog. Greven stannade framför henne och inföll skrottande:

"Att du kände dig frestad att gå öfver på hans sida. Akta dig, Stephana," tillade greven och höjde hotande fingret, "jag kunde eljest få skal antaga att du endast var sträng republikan, då det gällde att plåga mig."

"Tyst, min vän, du vet ju icke hvad jag ämnade säga. Du afbröt mig midt i meningen."

"Nå, låt höra." Greven satte sig bredvid Stephana och lade armen om hennes lif. "Du afbröt mig vid ett ord."

"Han såg så bedröflig ut, att — jag började..."

"Gråta"

"Alldeles samma grymma kvinna." Herman höjde hennes händer med kyssar.

Här afbröts de af Jacobo Lange, som nu inträdde. Sedan han hälsat, sade greven skratande:

"Du är en människa utan hjerta och känslor, min kära Lange! Betänk, att på ett så grymt sätt behandla en baron Axelhjelm, som du har gjort i dag. Gossen var nära nog kväfd af harm, då han kom till tillbaka."

"Hvad skulle jag göra? Då du ovillkorligen vill hafva din protégé hos mig och ibland mina smeder, måste han äfven låta att betraktas såsom en af oss. Kom ihåg, att stället måste hårdas."

"Och högmod böjas," inföll greven allvarligt. "Det är bättre att Axelhjelm redan i ungdomen får lära sig att arbetet icke är någon skam, än att han, såsom jag, skall behöfva inhemta den kunskapen, sedan han blifvit hant. I lämpigare händer än dina har han således icke kunnat komma."

"Ganska smickrande," försäkrade Lange leende, "men jag fruktar att den adlige arbetaren kommer att göra mig rätt mycken förtret."

"Det betyder mindre, blott du gör karl af honom," inföll Stephana skämsamt.

"Hvad tycker fröken om dylika vänner?" frågade Jacobo och slog sig ned hos Helfrid. "Den ena narrar på mig en högmodig yngling, hvare utseende vittnar om allt annat, utom sundt förnuft, och den andra lyckönskar mig till obehagen, blott jag lyckas att få gossen till en bra karl."

"Det bevisar endast att de känna ert bemödande att vilja gagna. Jag kan emellertid icke gilla min brors handlingssätt med afseende på Evert Axelhjelm."

"Åh! Ni finner det orätt att han gjort en baron till handverkare."

"En annan bana hade verkligen kunnat väljas åt Axelhjelm," svarade Helfrid.

"Och hvilken då?" frågade greve Herman.

"Evert eger icke någon förmögenhet och har icke fallenhet för studier, men deremot verkliga anlag för den mekaniska. Jag är fullt säker, att han på den vägen skall göra en vacker karriär och själf skapa sig oberoende, hvilket han såsom militär aldrig kunnat göra. Medgif, Helfrid, att något mera förnedrande än att lefva af släktens nådegåfvor finnes väl icke för en ung och frisk människa."

"Det är sant, men nog borde han vara befriad från att arbeta på verkstaden."

"Och hvarför?" Jacobo fästade sina klara ögon på Helfrid med ett eget uttryck, som kom denna att skifta färg. "Man måste själf förstå arbetet för att kunna ordna det för andra."

"Med er till prostandare måste jag ju alltid gifva vilka af brist på argumenter," sade Helfrid skrottande. "För öfrigt hafva vi delinkventen här," tillade hon, då den unge baronen trädde in.

Jacobo helsade vänligt på Evert Axelhjelm sågande:

"I morgon lär jag få tvenne nykomlingar på min verkstad, er och en annan yngling, den här min i dag antagit. Jag hoppas att få alla heder af mina nya arbetare." Det sista ordet uttales med en egen tonvikt och framkallade en högre färg på Evert kinder.

Då Jacobo åter satte sig hos Helfrid, sade hon med sänkt röst:

"Ni är obarmhertigt!"

"Och på hvad sätt. Var det ordet arbetare, som utvisade min barmhertighet?"

"Ja! Hvarför just begagna ett uttryck, som ni vet fördomjuka?"

"Emedan jag icke kan förstå, att detta ord bör kunna fördomjuka. Den som känner sig sårad deraf, är en oförståndig dåre, hvilken icke har något begrepp om livets verkliga värde."

Under tiden hade Stephana gått fram till Jacobo och Helfrid. Då den förre höll upp, inföll hon:

"Min käre Jacobo, det är föfångt att du söker förlikna Helfrid vid våra republikanska åsikter. Hos henne äro begreppen om adels högre värde, så rotfästade, att de blifvit romantiska idéer, dem hon hyllar såsom sanna och riktiga."

"Och jag vördar allt för mycket hvarje människas öfvertygelse att vilja rubba den," svarade Jacobo, steg upp och började samtala med greve Herman. Helfrids blick följde honom, och Stephana tänkte:

"Bakom sin aristokratiska stolthet söker Helfrid försöka sig för en kärlek, den ären icke förmått utplåna. Hvilket föfångt försök!"

"Nå, jag kan berätta en nyhet, som säkert kommer att intressera er alla," utropade greven. "Jag har i dag afgjort köpet af baron R-s egen-dom, Sturesjö, för fröknarna Callenstjernas räknning. Redan i vår komma de att flytta dit."

"Det blir ett angenämt grannskap i alla afseenden," sade Stephana. "Den äldsta af flickorna, Constance, är ju, enligt faderns testament, förklarad myndig redan vid tjuguet års ålder."

"Ja, så lyder general Callenstjernas förordnande. Gubben var en ganska original människa och hade högst egna idéer. Han kunde omöjligt förlikna sig med det äldsta barnet var en flicka, och därför gaf han henne samma företreden och rättigheter, som om hon varit gosse. För öfrigt har han låtit gifva barnen en briljant uppfostran, och hvad Constance vidkommer, har hon en mångsidig bildning."

"Är den äldsta redan myndig?" frågade Jacobo.

"Nej, hon är väl ännu endast nitton år, men deltagar redan i förvaltningen af sina egna och systemens räntor, så att hon må erhålla vana vid affärer. Jag har, som I veten, lyckan att vara deras förmyndare."

"Något maskulint i sitt sätt måste en sådan flicka ovillkorligen få," menade Helfrid.

"Och hvarför? Är det då så kvinnligt att vara fullkomligt okunnig i hvad som rör det praktiska lifvet?" frågade Jacobo.

"Vi tänka oss åtminstone icke ett mildt och lifvt kvinnoväsen sittande vid pulpeten framför en kassabok, sysselsatt med att beräkna räntorna af sitt kapital och afkastningen af sina egendomar, upptagen helt och hållet af affärer, pekunnära fördelar och dylikt."

"Men ni älskar att i henne se en oförståndig toka, den der icke har begrepp om huru penningar skola förvaltas, och af idel okunnighet låter bedraga sig."

"Herr Lange, edra frihetsidéer vända slutligen upp och ned på all bestående ordning," utropade Helfrid.

"Icke på ordningen, men väl på fördomarna. Om nu t. ex. fröken Constance Callenstjerna icke är en maskulin kvinna utan helt enkelt en klok och praktisk flicka, då, fröken Helfrid, har jag rätt och ni orätt."

"Må göra. Men jag fruktar att just Constance kommer att gifva mig rätt."

Samtalet erhöi nu en annan vändning, och efter en stund tog Jacobo afsked.

Morgonen derpå gjorde Evert Axelhjelm sin debut i filverkstaden på Langes fabrik. Arbetarne betraktade den fine herrn med sneda blickar, och de yngre af dem tycktes hafva en särdeles förmöjelse af hans stolta och högdragna utseende, men ingen yttrade ett ord.

Nere i smedjan åtföljdes Bengt af en blek, spenslig gosse, som med nyfikna blickar betraktade allt omkring sig.

"Hvad är det för en gynnare du har med dig?" frågade en af smederna.

"En lärling, den parton antagit och som skall vara under min uppsigt," svarade Bengt.

"Den ser just icke ut som en grofsmid, Hvarifrån är han?"

"Ifrån Stockholm."

"Jaså. Men smedslärlingarne i Stockholm lära vara riktigt ljusblå de, eftersom de redan vid sexton års ålder blifva mördare. Jag kan undra hvad det blef af den kanalen, som tog lifvet af sin fosterom. Man fick aldrig någon vidare reda på saken."

"Han blef frikänd," svarade Bengt.

"Frikänd!" utropade flera af smederna.

"Det är väl icke möjligt," menade en af de äldre, "för så då skulle det icke finnas lag och rättvisa i landet. Hvad lönar det mödan att vara en ärlig människa, om sådana der skurkar skola få gå fria."

Under detta tal ställde sig Ivar mot stället. Han skiftade opphörligt färg.

"Gå du till ditt arbete, Lång Anders," inföll Bengt, "och låt den stackarn vara i fred, som på blotta misstankar blef anklagad och hållen i fängelse ett års tid. Dömer icke, så blifven I icke heller dömda!"

Bengt åtnöt allmän aktning af sina kamrater och var dessutom måstessmed, så att hans ord vanligen åtlöddes af de andra.

På Ivar hade deras yttranden gjort ett nedslående intryck, så att han med skygg blick betraktade arbetarne.

Mot middagen kom Jacobo ned i smedjan. Han gick fram till Ivar, som stod vid eldstaden,

sågande, i det han fästade en genomträngande blick på gossens ansigte:

"Du får tills vidare arbeta här under Bengts uppsigt, och om du uppför dig bra, skall jag sedan gifva dig plats på filverkstaden der uppe, efter jag hört att du är händig."

Ivar såg upp i Jacobos ansigte, och det var ett något i gossens öppna blick, som behagade Lange, då han med osäker röst svarade:

"Nog skall jag försöka att vara patron till nöjes."

Ivar höll ord. Han arbetade flitigt och använde sina lediga stunder med att se sig omkring i verkstaden. En vacker vårmiddag satt han på gården i akt och mening att äta; men i stället sysselsatte han sig ifrigt med att rita i sanden. Gossen var så upptagen med detta sitt arbete, att han alldeles icke gaf akt uppåt att någon med uppmärksamhet stod och betraktade honom. När han ritat några figurer stödde han hakan i handen och betraktade dem mycket nog, hvarefter han åter gjorde några nya streck. Så fortsatte han ända tills klockan kallade folket tillbaka till arbetet. Vid ljudet deraf spratt han till och såg upp. Framför honom stod Jacobo. Gossen reste sig genast och aftog mossan.

"Hvamed sysselsätter du dig?" frågade Lange och fästade blick på den i saden utförda ritningen.

"Å, herr patron, det var bara en tanke, som jag länge haft," stammade Ivar och ämnade med sin träska utplåna figuren, men Jacobo hejade honom.

"Förstår icke ditt arbete, utan såg mig hellre, hvilken tanke det var du gifvit en så besynnerlig form."

"Å, jag tänkte blott att man allt skulle kunna för en liten smedverkstad göra en pust, som drejs med vef. Då tyckte jag, att den borde se så här ut."

En tystnad uppstod, under hvilken Lange hade ögonen haft på ritningen i sanden.

"Din mat ligger orörd," sade Jacobo och pekade på middagen. "Hvarför har du icke ätit?"

"När de tankarna komma, då glömmar jag allt annat," svarade Ivar och såg upp i husbondens vackra ansigte, "derför händer det att jag äta är lat."

"Ivar! Hvar håller du hus?" ljöd Bengts välbekanta röst.

"Gå nu till ditt arbete, och när det är slut för dagen, kan du komma upp till mig på skottet."

Jacobo tog vägen till filverkstaden. Han inträdde der helt oförklarad och hörde verkstämaren med temligen häftighet tilltala en af arbetarne. Lange stannade för att erinra, hvarom frågan var.

"Tror du verkligen att patron tycker om att du på mellantimmarna står och fuskar åt den der Axelhjelm och att denne sedan narra patron med att han gjort hvad som är ditt arbete. Begriper Jönsson icke att det är ett bedrägeri han gör sig skyldig till. Jag ämnar derfor omtala hela saken för patron."

"Å, om herr verkstämaren bara tiger i dag, så skall jag icke göra så mer," menade Jönsson "men se, verkstämaren skall veta, att herr Axelhjelm har betalt mig bra, och då tyckte jag att det ändå var på ärligt sätt, som jag förtjänade de styfrarna. För resten är ju herr Axelhjelm herre, och det är allt oersönabelt af patron att vilja det är tocker skall arbeta lika med oss andra."

"Men på det sättet lär sig icke Axelhjelm att arbeta; och för öfrigt tycker jag att han borde blygas att stå och få beröm för hvad Jönsson gör."

"Å, käre verkstämare, han gör alldeles som patron. Han får ju äfven beröm för hvad vi arbetar. När man säger: 'Hvad Lange gör för vackert arbete', så lugnar man; ty det är hans arbetare som gjort det."

"Gå nu till sitt göromål, Jönsson. Jag skall söka upp patron för att tala om, hvilket fuffens blifvit begånget." De båda samtalande vände sig om och befunno sig midt för Jacobo, som sade åt Jönsson:

"Låt du bli att börja med dina gamla knep och konster; ty då går det fortare än du tror att komma härifrån. För din hustrus och dina barns skull har jag haft fördrag med ditt vingleri, men lita icke alltför mycket på mitt tålamod. Hädanefter skall jag hafva ett vaksamt öga på dig."

Axelhjelm fick en stark förebräelse för det han tillåtit sig ett dylikt fusks.

Följande dag erhöi Ivar en plats uppe på filverkstaden. Snart var han genom sin flit och det intresse han visade för sitt arbete en favorit hos Lange, till icke ringa harm för Axelhjelm, den Jacobo höll mycket strängt.

Ivar, tillika med de skickliga arbetarne, gick vissa timmar i veckan på ritkontoret för att lära sig rita för den de: anställda läraren. Sällan hade någon lärling utmärkt sig genom mera flit och intresse för arbetet än Ivar gjorde. Aldrig var han med om något pojkestreck, aldrig deltog han i några lekar eller följde med till dansstugorna. När Bengt var ute och muntrade sig, satt Ivar hemma, lutad öfver en ritning eller läsande i en bok. Ibland gjorde han sina modeller af trä efter ritningar, dem han fått af patron. Tyst och stilla, sökte han icke de andra lärlingarnes sällskap, utan var alldeles för sig själf. Af det hurtiga, ofta öfverdådigt glädliga lynne, som utmärkte honom, då han var hos mästare Thorsson, fanns nu ingenting kvar. Förlusten af den älskade fosterfadern och de derpå följande ohylliga händelserna samt det långa vistandet i fängelset hade alldeles förändrat Ivar från en glad, obetänksam och olydig pojke till en tyst, skygg och enslighetsälskande drömmare, som lefde endast för sitt arbete och sina outhärliga idéer.

Dödlig

Le Grippe försäkrade Hjärtlidande.

Nervsvaghet och Dyspepsi.

Mina vänner veta att Heart Cure kurerade mig.

Mrs. C. C. Wood, 118 W. Third St., Milwaukee, Wis., är väl känd i stad och lands för sin hälsa. Hon berättar, att hon varit sjuk i flera år, och att hon varit i sjukhuset flera gånger. Hon berättar, att hon varit sjuk i flera år, och att hon varit i sjukhuset flera gånger. Hon berättar, att hon varit sjuk i flera år, och att hon varit i sjukhuset flera gånger.

Var en bok om hälsans betydelse för oss alla. Den är en bok om hälsans betydelse för oss alla. Den är en bok om hälsans betydelse för oss alla. Den är en bok om hälsans betydelse för oss alla. Den är en bok om hälsans betydelse för oss alla.

FOR KVINNOR

Detta är en bok om hälsans betydelse för oss alla. Den är en bok om hälsans betydelse för oss alla. Den är en bok om hälsans betydelse för oss alla. Den är en bok om hälsans betydelse för oss alla.

Prof. A. J. Wood, 118 W. Third St., Milwaukee, Wis., är väl känd i stad och lands för sin hälsa. Han berättar, att han varit sjuk i flera år, och att han varit i sjukhuset flera gånger.

Bankaktier till salu.

Stett begränsadt antal aktier, parl värde \$10 styck, från de nordliga och nordliga Bankaktier, North Wilkesboro, North Carolina, salda till \$10 styck. Tillgången till stora tillgångar af aktier från de nordliga staterna är det nödvändigt öka bankens kapital och återbetala de gamla aktierna i ett utskick af delaktighet. Tillgången till stora tillgångar af aktier från de nordliga staterna är det nödvändigt öka bankens kapital och återbetala de gamla aktierna i ett utskick af delaktighet.

H. O. ASHER, Cashier, North Wilkesboro, N. C.

YOUR FORTUNE TOLD FREE

Skicka 2c i frimärken med uppgift om din födselsdag och skall jag skicka dig en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid.

Skicka 2c i frimärken med uppgift om din födselsdag och skall jag skicka dig en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid.

Skicka 2c i frimärken med uppgift om din födselsdag och skall jag skicka dig en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid.

Skicka 2c i frimärken med uppgift om din födselsdag och skall jag skicka dig en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid.

Skicka 2c i frimärken med uppgift om din födselsdag och skall jag skicka dig en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid.

Skicka 2c i frimärken med uppgift om din födselsdag och skall jag skicka dig en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid.

Skicka 2c i frimärken med uppgift om din födselsdag och skall jag skicka dig en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid.

Skicka 2c i frimärken med uppgift om din födselsdag och skall jag skicka dig en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid. Detta är en bok om din framtid.

Skicka 2c i frimärken med uppgift om din födselsdag och skall jag skicka dig en bok om din framtid. Detta är en bok